స్వయంవరం

ఆంధ్రభూమి మంత్లీ.. సెప్టెంబర్, 2001

రైలు ఏదో స్టేషన్‌లో ఆగడంతో... మెలకువ వచ్చింది విజయకి!

మొదట అసలు తను ఎక్కడున్నదో గుర్తురాలేదు.

తరువాత తనకు 'సాయిరాం ఇండస్ట్రీస్'లో స్టెనో పోస్టుకి ఇంటర్వ్యూ రావడం, తల్లి-తనను హైదరాబాద్ పంపడానికి ఒప్పుకోకపోవడం, తండ్రే తల్లిని ఒప్పించి తనను ట్రైను ఎక్కించడం గుర్తొచ్చింది.

మెల్లగా కిటికీకి ఉన్న షట్టర్‌ని పైకితీసి స్టేషన్ పేరు చూసింది-

గుంతకల్!

షట్టరు మూసేసి, ఎదురుగా ఉన్న బెర్త్‌కేసి చూసింది. విశాల్ నిద్రపోతున్నాడు.

అతనూ తనతోపాటే తిరుపతిలో ట్రైన్ ఎక్కాడు. 'కడప' వచ్చేవరకూ పుస్తకం చదువుకుంటూ కూర్చున్నాడు. ట్రైను 'కడప' స్టేషన్‌లో ఆగగానే- తను వాటర్‌బాటిల్ తీసుకొని లేచింది.

అతను వెంటనే- "ఇటివ్వండి... నీళ్లు నేను తెస్తాను!" అంటూ బాటిల్ తీసుకుని బయటకి వెళ్లాడు.

నీళ్లు తెచ్చిచ్చాక- "థాంక్సండీ... మీకు భోజనం?" అంది.

"స్టేషనులో హోటలుంది. మీరు నా సూట్‌కేస్ చూసుకున్నారంటే- నేను వెళ్లి టిఫిన్ తిని వస్తాను!" అన్నాడు.

"టిఫిన్ అయితే నాతోనే తినండి! మా అమ్మ ముగ్గురికి సరిపడ టిఫిన్ పెట్టింది!"

"అబ్బే... ఎందుకండీ?! మీ అమ్మగారు అంతప్రేమగా మీకోసం పెట్టిస్తే అందరికీ పంచేస్తారా? ఫరవాలేదు... నేను హోటల్‌లో తింటాను!"

"ప్లీజ్... నా మాట వినండి! అసలు ప్రయాణాల్లో ఎక్కడబడితే అక్కడ తినడం మంచిది కాదు. మీరు నాతోనే తింటున్నారు..!"

తప్పదన్నట్టు కూర్చున్నాడు. టిఫిన్ పూర్తిచేశాక నీళ్లు తాగారు. అతను మళ్లీ వెళ్లి బాటిల్‌లో నీళ్లు తెచ్చాడు.

తర్వాత ఇద్దరూ మాట్లాడుకోసాగారు.

"నా పేరు విశాల్. మీ పేరు?"

"విజయ!"

"ఏం చేస్తున్నారు?"

"బి.ఎస్.సి. చేశాను. టైపు షార్ట్‌హాండ్ పాసయ్యాను. కంప్యూటర్స్‌లో కొన్నికోర్సులు చేశాను!"

"బి.ఎస్.సి.లో మీ సబ్జెక్ట్స్?"

"మాథ్స్, ఫిజిక్స్ అండ్ కెమిస్ట్రీ!"

"ఇంజనీరింగ్‌కి ప్రయత్నించలేదా మీరు..?"

"ఎందుకు లేదు? కెమికల్ ఇంజనీరింగ్‌లో ఫ్రీ సీటే వచ్చింది. మా అమ్మానాన్నలకి ఏకైక కుమార్తెను నేను! నన్ను వేరే ఊరికి ఒంటరిగా పంపడం ఇష్టంలేక తిరుపతిలోనే బి.ఎస్.సి.లో చేర్పించారు!"

"తల్లిదండ్రుల అభిమానం ఒక్కోసారి పిల్లల భవిష్యత్తుకే ప్రతిబంధకం అవుతుంది!"

"లేదు లేదు. నేనలా అనుకోవడం లేదు. నేను పట్టుబట్టి ఉంటే చేర్పించేవారే! నాకూ ధైర్యంలేకపోయింది. మా అమ్మానాన్నల్ని చూడకుండా ఒక్కరోజు కూడా నేను ఉండలేను. వాళ్ళను పొందిన నేను ఎంతో అదృష్టవంతురాలిని. వాళ్ళిద్దరూ పోట్లాడుకొన్న సందర్భమే లేదు. ఒకరి మాటకు మరొకరు గౌరవమిస్తారు. ముఖ్యంగా... మా నాన్న నాతో క్లోజ్‌ఫ్రెండ్‌లా మూవ్ అవుతారు. ప్రతి విషయాన్నీ విశ్లేషించి చెపుతారు. ఎన్ని డౌట్లు అడిగినా విసుక్కోకుండా చెప్తారు. రామాయణ భారతాల దగ్గర్నుంచి షేక్స్పియర్ డ్రామాల వరకూ అన్నీ నాకు చెప్పారు. సంగీతం నేర్పించారు. మంచి సాహిత్యం చదివింపజేశారు!"

"మీ అమ్మానాన్నల్ని విమర్శించినందుకు మీకు కోపం వచ్చినట్లుంది. నేను యధాలాపంగా అన్నాను. అయినా... అంత మంచి తల్లితండ్రుల్ని పొందిన మీరు నిజంగా అదృష్టవంతులే!"

"థాంక్యూ! అన్నట్టూ... నా విషయాలు చెప్పి మిమ్మల్ని బోర్ కొట్టిస్తున్నానేమో కదూ?"

"అలాంటిదేమీ లేదు, మీరు ఎన్నాళ్లనుంచో పరిచయమున్న స్నేహితునివలె నన్ను భావిస్తున్నందుకు నాకు చాలా ఆనందంగా ఉంది."

"కొంతమందిని చూస్తే అలాగే ఫీల్ అవుతాము. నేనిక పడుకుంటాను. 'ఎర్లీ టు బెడ్ ఎర్లీ టు రైజ్' అన్నది మా నాన్నగారి పాలసీ... గుడ్‌నైట్!"

"గుడ్‌నైట్!" తనూ పడుకుంటూ అన్నాడు విశాల్.

చిన్నగా నవ్వుకుంది– తమ సంభాషణ గుర్తొచ్చి! అంతా తన గురించి వాగడమే గాని, అతని గురించి అడగలేదు తను. తన తండ్రి నుంచి నేర్చుకున్న సంస్కారం ఏమైంది? కనీసం ఉదయమైనా అడగాలి. మిగతా బెర్త్‌ల వైపు చూసింది. తామిద్దరూ కాక, మరో రెండు బెర్తుల్లోనే ప్రయాణీకులు ఉన్నారు. బహుశా... 'కడప' తర్వాత వాళ్ళు ట్రైను ఎక్కినట్లున్నారు.

ఉదయం అయిదు గంటలకు సోపూ, బ్రష్ తీసుకొని టాయిలెట్ వైపు నడిచింది విజయ.

కంపార్ట్‌మెంట్ ద్వారం దగ్గర తలుపు తెరచుకొని బయటకి చూస్తూ నిలబడివున్నాడు విశాల్. అతనికి 'గుడ్‌మార్నింగ్' చెప్పి టాయిలెట్‌లోకి వెళ్లింది. మేకప్ అయి తిరిగి వస్తూంటే... అతను అక్కడే నిలబడివుండటం చూసింది.

విశాల్ ఆమెవైపు చూస్తూ– "ఏమిటీ... ఇంత తొందరగా లేచారు? హైదరాబాద్ చేరడానికి ఇంకా నాలుగు గంటలు పడుతుంది!" అన్నాడు.

"నాకు ఉదయం ఐదుగంటలకు నిద్రలేవడం అలవాటు! శెలవురోజైనా సరే– మా నాన్నగారు నాకలా అలవాటు చేశారు!"

"అంత తొందరగా లేచి ఏం చేస్తారు?"

"ఏం చేయాలి... అన్న ప్రశ్నే రాదు నాకు! ముందు స్నానం చేస్తాను. ఆ తర్వాత సుబ్బలక్ష్మి సుప్రభాతం వింటాను. ఇంటిముందు ముగ్గులు వేస్తాను. పూలుకోసి మాలలు చేస్తాను. సంగీతం ప్రాక్టీస్ చేస్తాను. ప్రకృతిని చూస్తూ పరవశించిపోతూంటాను!"

"మంచి అభిరుచులు మీవి!"

"అన్నట్టూ... అడగడం మరిచాను. మీరేం చేస్తున్నారు? హైదరాబాద్ ఏ పనిగా వెళ్తున్నారు?"

"నేను ఎమ్.ఏ. చదివాను. నిరుద్యోగిగా నా సర్వీస్ అయిదేళ్లు! ఈరోజు మధ్యాహ్నం 'సాయిరాం ఇండస్ట్రీస్' అని ఇండియాలోని పెద్ద కంపెనీల్లో ఒకటి! అందులో ఇంటర్వ్యూ ఉంది. అందుకే ఈ హైదరాబాద్ ప్రయాణం!"

"అరెః... సాయిరాం ఇండస్ట్రీస్‌లో ఇంటర్వ్యూనా? నాకూ ఈరోజు మధ్యాహ్నం అందులోనే ఇంటర్వ్యూ!" ఆశ్చర్యంగా అంది విజయ.

"సోః... మీరు నాకు కాంపిటీటర్ అన్నమాట! బెస్టాఫ్ లక్!"

"థాంక్యూ! అబ్బ... సూర్యోదయం ఎంతబాగుంది కదూ..?!" అతని ప్రక్కనుంచి బయటకి చూస్తూ అంది... "చీకటి మెల్లగా మాయమై, వెలుతురు అంతటా వ్యాపించడం ఎంత అందమైన దృశ్యం..!" తన్మయత్వంగా అంది.

"కానీ, నా జీవితంలో వెలుగు రావడానికి ఇంకా ఎన్ని సూర్యోదయాలు కావాలో..?!"

"మీ జీవితానికేమైంది? మీకేమైనా ప్రాబ్లమ్స్ ఉన్నాయా?"

"ఇల్లు గడవడం ప్రాబ్లమ్! అనారోగ్యంతోవున్న తల్లి, పెళ్ళికి ఎదిగిన చెల్లెలు, చదువుకుంటున్న తమ్ముడు... వీళ్ళని పోషిస్తూ నా బాధ్యతలు కూడా నెరవేర్చాలి. అందుకే నాకు అర్జంటుగా ఒక ఉద్యోగం కావాలి. కాని, అది అంతతొందరగా నాకు దొరికేలా లేదు!"

"ఈరోజు మీరు ఇంటర్వ్యూలో సెలక్ట్ అవుతారు లెండి!"

"మీకు జ్యోతిషం తెలుసా?" తమాషాగా అడిగాడు.

"భగవంతుడిపై నాకు నమ్మకముంది కనుక! ముందు మీరు నవ్వండి. బీ ఆప్టిమిస్టిక్! మీరిలా డీలాపడ్డ ముఖంతో ఉంటే ఎవరు ఉద్యోగం ఇస్తారు చెప్పండి? బీ ఏక్టివ్!" అతడిని ఉత్సాహపరుస్తూ అంది.

అటుపై అతను మామూలుగానే మాట్లాడసాగాడు.

హైదరాబాదు చేరగానే తనను రిసీవ్ చేసుకోవడానికి స్టేషన్‌కి వచ్చిన మేనమామతో వెళ్లిపోయింది విజయ.

• • •

విజయ 'సాయిరాం ఇండస్ట్రీస్'లో అడుగుపెట్టగానే... ఎదురొచ్చాడు విశాల్!

"హలో... రండి. ఇంటర్వ్యూ అందరికీ అయిపోయింది. ఇక మిగిలింది మనిద్దరమే!"

"మీకెలా తెలుసు..?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది విజయ.

"రిసెప్షనిస్టుతో ఫ్రెండిషిప్ చేశాను. అంతా చెప్పేసింది. ఐదేళ్లు ఉద్యోగాల వేటలో ఉన్నా కదండీ... ఆ అనుభవం! మూడు పోస్టులకు పదిమందిని పిలిచారట. ప్రొద్దున అయిదుమందిలో ఇద్దరు సెలక్టయ్యారట. సాయంత్రం బ్యాచ్‌లో ఒకతనికి ఛార్జీలిచ్చి పంపేశారు. ఇద్దరు రాలేదు. ఇక మిగిలింది మనిద్దరమే. ఒకరికి ఉద్యోగం, ఒకరికి ఛార్జీలు!"

"పదండి... మనల్ని పిలుస్తారేమో?!" అంది విజయ.

"వాళ్ళు కాఫీబ్రేక్‌లో ఉన్నారు. అక్కడే కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం... పదండి!"

ముందు విజయకి పిలుపు వచ్చింది.

వెళ్లిన ఐదు నిముషాల్లోనే బయటకి వచ్చేసింది.

తర్వాత లోపలికెళ్తున్న విశాల్‌తో– "ఆల్ ద బెస్ట్! నేను మీకోసం వెయిట్ చేస్తుంటాను!" అంది.

పది నిమిషాల తర్వాత విశాల్ బయటికొచ్చాడు.

అతని ముఖం ఆనందంతో నిండి ఉంది.

"నాకు ఉద్యోగం వచ్చిందండీ విజయగారూ!"

"కంగ్రాచ్యులేషన్స్..!"

– మనస్ఫూర్తిగా అభినందించింది విజయ.

"నిజం చెప్పండి! మీరు నాకోసం ఈ ఉద్యోగం వదులుకున్నారు కదూ..?"

"లేదే..! అసలు మీకా ఆలోచన ఎలా వచ్చింది?"

"విజయగారూ! మీకు అబద్ధాలు చెప్పడం మీ నాన్నగారు నేర్పలేదని నా నమ్మకం!"

తప్పదన్నట్లు అతనివైపు చూస్తూ- "నాకు ఉద్యోగం అంత అవసరమేం కాదు. కాని, మీకు చాలా అవసరం! అందుకే వాళ్ళు నేను సెలెక్టయ్యానని చెపితే- 'జీతం ఎంత?' అని కనుక్కొని, నాకు చాలదని చెప్పాను!"

"థాంక్యూ... థాంక్యూ వెరీమచ్! పదండి... అక్కడ కేంటిన్ వుంది. సెలబ్రేట్ చేసుకుందాం!"

కేంటిన్‌లో కూర్చున్నాక అడిగాడు విశాల్-

"ఎందుకు నామీద ఇంత అభిమానం మీకు? కొంపదీసి మీరు నన్ను ప్రేమించడం లేదు కదా..?" ఆమెనే గమనిస్తూ అన్నాడు.

"యస్! ప్రేమిస్తున్నాను... ఓ స్నేహితుడిలా, ఓ సోదరుడిలా... చాలా?!"

"అది నా అదృష్టం విజయగారూ! మీ అభిరుచులకీ, మంచితనానికీ తగిన భర్త దొరకాలని నేను కోరుకుంటున్నాను!"

"మా తల్లిదండ్రులు ఎవర్ని చేసుకోమంటే అతన్నే చేసుకుంటాను. ఎందుకంటే... నా క్షేమం కోరేవారిలో వారే మొదటివారు కదా! పైగా... వారి సెలక్షన్‌పై నాకు నమ్మకం వుంది!"

ఆమెనే విస్మయంగా చూస్తూ అనుకున్నాడు విశాల్-

'ప్రతి ఆడపిల్లా ఈమెలా ఇంత బ్రాడ్‌గా ఆలోచించగలిగితే సమాజంలో ఆడపిల్లలు మోసపోవటాలూ, ఆత్మహత్యలు చేసుకోవడాలూ ఉండేవి కావుకదా!'

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?"

"ఏం లేదు! స్వీటు... ఈరోజే నాకు స్వీట్‌గా అనిపిస్తోంది!"

"మరి, నేను వస్తాను!" కూల్‌డ్రింక్ కూడా తాగాక విజయ అంది.

"మీరు తిరుపతి ఎప్పుడెళ్తున్నారు?"

"ఓ వారంరోజులు ఇక్కడే వుంటాను. చాలా ఏళ్ల తర్వాత మా మేనమామగారింటికి వచ్చాను. వాళ్ళు అప్పుడే పంపరు నన్ను!"

"ఓ.కే... మనం మళ్లీ మళ్లీ కలవాలి. కలుస్తాం కూడా! గుడ్‌బై ఫ్రెండ్!" విశాల్ అన్నాడు.

విజయ కూడా 'గుడ్‌బై' చెప్పి, శెలవు తీసుకుంది.

● ● ●

"అమ్మా... విజయా!"

తండ్రి పిలుపు విని, అతని దగ్గరకొచ్చి కూర్చుంది విజయ.

"విజయా! ఈమధ్య నీకొక సంబంధం వచ్చింది. అబ్బాయి పేరు చైతన్య! ఇంజనీరింగ్ చదివి, ఎమ్.బి.ఏ. కూడా చేశాడు. 'సాయిరాం గ్రూప్ ఆఫ్ కంపెనీ'కి ఎం.డి! నిన్నెక్కడో చూశాడట... నీవు చాలా నచ్చావట! అతని తండ్రి నాకు ఉత్తరం రాశారు. కోటీశ్వరులైనా మంచి మర్యాదస్తులని విన్నాను. అబ్బాయి గురించి కూడా వాకబు చేశాను. మంచివాడనే చెప్పారు. ఈ ఫోటో చూడు!"

ఫోటో తీసి చూసింది.

వెంటనే తన అంగీకారం తెలిపింది.

"మంచిదమ్మా..! పెళ్ళిచూపులకి రమ్మని కబురుచేస్తాను!"

విజయ పెళ్ళిచూపులు జరగడం, ఇద్దరికీ ఒకరికొకరు నచ్చడం, ముహూర్తం నిర్ణయించడం జరిగిపోయింది.

కొద్దిరోజుల్లోనే చైతన్య, విజయ భార్యాభర్తలయ్యారు.

పెళ్ళి రిసెప్షన్‌లో చైతన్య- విశాల్‌ని విజయకి పరిచయం చేశాడు.

"నమస్తే..!" ఆశ్చర్యంగా అతన్ని చూస్తూ అంది.

"నమస్తే... విష్ యూ హేపీ మేరీడ్ లైఫ్! నేను కోరుకున్నట్లుగానే మీకు మంచిభర్త దొరికాడు. చైతన్య మంచివాడే కాదు.., సంస్కారవంతుడు కూడా! మీ అభిరుచులకు తగినవాడు!"

"మీ బాస్ గురించి బాగా తెలుసుకున్నారే..?"

"వాడు నా బాస్ కాదు.., నా ప్రాణస్నేహితుడు!"

"మరి, మీరు ఆయన కంపెనీలో ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నించడం..?"

"అన్నీ వాడే మీకు మెల్లగా చెప్తాడులెండి! చైతన్యా... కేరీ ఆన్!" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

విజయ చైతన్యని దూరంగా లాక్కొనిపోయి-

"నాకీ విషయం అర్జంటుగా చెప్పండి! విశాల్ మీ ఫ్రెండుగా వుండి, మీ కంపెనీలో ఉద్యోగానికై ఎందుకు ప్రయత్నించాడు? ఇదంతా మీరు ఆడిన నాటకమా? నన్నెందుకలా మోసం చేశారు?" అంది బాధగా.

"విజయా... డోంట్ గెట్ ఎక్సయిటెడ్! మేము ఆడింది నాటకమే! కాని, నిన్ను మోసగించటానికి కాదు... నిన్ను నాదానిని చేసుకోవడానికి! వెయ్యి అబద్ధాలాడైనా ఒక పెళ్ళి చేయమన్నారు. విశాల్ కొన్ని అబద్ధాలే ఆడి, మన పెళ్ళి చేశాడు. అసలు మా నాటకానికి కారణమేమిటో చెప్తాను.

నాకు పెళ్ళీడు వచ్చి సంబంధాలు రావడం మొదలయ్యాక- నాకు ఒక మధ్యతరగతి అమ్మాయిని, క్రమశిక్షణతో పెరిగి, చదువు సంస్కారం కలిగి, జాలి, కరుణ మూర్తీభవించి, సంగీత సాహిత్యాలలో అభిరుచి కలిగి, అందమైన మోముతో బాటు అందమైన మనసు కలదై, మన సాంప్రదాయాలపై గౌరవం కలిగిన అమ్మాయిని చేసుకోవాలని అనుకున్నాను.

ఏ అమ్మాయీ నా అంచనాలకు, అభిరుచులకు తగినట్లు దొరకలేదు. పెళ్ళి లేటైనా- రాజీపడకుండా నా ఊహాసుందరి కోసం వెతుకుతూనే వున్నాను.

రెండునెలల క్రితం నేను స్నేహితులతో తిరుమల కొచ్చాను.

కాటేజ్ తీసుకొని, రాత్రి విశ్రాంతి తీసుకుని, మరుసటిరోజు ఉదయాన్నే దైవదర్శనం చేసుకోవాలని మా ప్లాన్!

మర్నాడు ఐదుగంటలకు నిద్రలేచాను. తలుపు తీసుకొని బయటకి వచ్చి, ఎదురుగా కన్పించిన దృశ్యాన్ని చూచి ముగ్ధుణ్ణయ్యాను... మైమరచిపోయాను.

ఎదురుగా ఉన్న కాటేజీ బయట సిటౌట్‌లో నీవు కురులు ఆరబెట్టుకుంటున్నావు. ప్రక్కనే టేప్‌రికార్డర్‌లో త్యాగరాజు కీర్తన 'రారా... మా యింటిదాక!' ఎస్. జానకి గొంతు!

నువ్వే నన్ను అలా పిలుస్తున్నట్టు ఫీలయ్యాను.

'ఎన్నాళ్లగానో వెతుకుతున్న నా జీవన సహచరివి నీవే...' అనే నిర్ణయానికొచ్చాను.

ఆ తర్వాత కొండపైన నీ వెన్నంటే వుండి, నీకు పెళ్ళి కాలేదని తెలుసుకున్నాను.

మీ ఇంటి అడ్రసు, ఫోన్‌నెంబర్ అన్నీ సంపాదించాను. కాని, నీ గురించి ఇంకా తెలుసుకోవాలనుకున్నాను.

అందుకు నా స్నేహితుడు, ఆప్తుడైన విశాల్‌ని నియమించాను. వాడు సైకాలజీలో డాక్టరేట్ చేస్తున్నాడు కాబట్టి- అతడే ఈ పనికి సమర్థుడని భావించాను.

విశాల్ నీ స్నేహితురాలి ద్వారా నీవు మా కంపెనీలో ఉద్యోగానికి దరఖాస్తు వేసేలా చూశాడు. నీకు ఇంటర్వ్యూకి హైదరాబాదు రమ్మని పిలిచాం!

చెన్నైలో కూడా మా ఆఫీస్ వున్నా- విశాల్ నీతో ఎక్కువసేపు గడపటానికి రైలు ప్రయాణమే అనువైనదని భావించాం!

ఆ తర్వాత జరిగింది నీకు తెలిసిందే!

విశాల్ నీ గురించి ఎంతో గొప్పగా చెప్పాడు. అందం విషయంలోనే కాక- అన్ని విషయాల్లోనూ మనమిద్దరం 'మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్'లా ఉన్నామట! నాకు అర్ధాంగిని నిర్ణయించే పనిలో తనకు ఒక మంచి స్నేహితురాలు దొరికినందుకు చాలా సంతోషించాడు.

వెంటనే నేను మా నాన్నకి విషయం చెప్పి, మీ నాన్నగారికి ఉత్తరం రాయించాను. తన అంతస్థుకు తగరని మా నాన్న, మేము డబ్బున్నవాళ్ళమని మీ నాన్న ఈ సంబంధాన్ని తిరస్కరించకపోవడం మన అదృష్టం!

నీవు నాకు దొరికిన అపురూపమైన సంపదవు! నిన్ను ఏ లోటూ లేకుండా చూసుకునే బాధ్యత నాది! ఇప్పుడు చెప్పు... నేను చేసింది తప్పా? తప్పే అయితే నీవే శిక్ష విధించినా భరిస్తాను!"

విజయ కనుల నిండా నీరు నిండివుంది...

'తనకోసం ఇన్ని ప్రయత్నాలు చేశారా? ఏముంది తనలో గొప్పతనం?'

ఈ కంప్యూటర్ యుగంలో, ఇంటర్నెట్ యుగంలో ఇంకా మానవత్వపు విలువలకు ప్రాధాన్యతనిస్తూ, సాంప్రదాయాలను గౌరవిస్తూ, అటువంటి గుణాలే వున్న అమ్మాయి కోసం ప్రయత్నించడం... ఆమెకెంతో సంతోషాన్ని కలిగించింది.

"మీరు చేసింది తప్పు కాదు. కొత్త పద్ధతిలో 'స్వయంవరం' ఏర్పాటుచేసుకొని, సాధించారు!"

"స్వయంవరంలో విజయం వరించింది. అదే స్పెషాలిటీ..!" అన్నాడు చైతన్య.

ఇద్దరూ మనస్ఫూర్తిగా నవ్వుకున్నారు.